

A Fővárosi Ítéltábla dr. Helmeczy László ügyvéd (cím) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, dr. Balsai Szabolcs ügyvéd (cím) által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű, dr. Meznerics Iván ügyvéd (cím) által képviselt II.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) II. rendű alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2011. november 10. napján meghozott, 33.P.20.632/2010/14. számú ítélete ellen a felperes részéről 15. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alpereseknek 50.000 (ötvenezer) forint + áfa - 50.000 (ötvenezer) forint + áfa másodfokú perköltséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 120.000 (százhuszezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az I. és II. rendű alperesek megsértették a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát.

Kérte az alperesek elégtétel adására, és egyetemlegesen 2.000.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezését.

Előadta, hogy az I. rendű alperes a című műsorában ... napján elhangzott azon állításával sértette a személyiségi jogát, mely szerint magatartásával folyamatosan megtévesztette a választópolgárokat és nem tett eleget az adatszolgáltatási kötelezettségének, ami az államháztartási és költségvetési helyzet publikus részét illeti.

A II. rendű alperes azzal sértette a személyiségi jogát, hogy a napján sugárzott ...jában úgy nyilatkozott, hogy egyértelműen bűncselekményt követett el, és arra utalt, hogy az akkori miniszterelnök, ... őt bűncselekmények elkövetésére bujtotta fel. Sérelmezte továbbá a ... honlapján ...-én megjelent hírt, melyben a II. rendű

alperes az elmúlt négy év hazugságokra épülő politikája emblematikus alakjának nevezte.

Előadta, hogy az I. rendű alperes olyan vélt cselekmények miatt tett feljelentést, illetőleg az alperesek olyan eseményekről számoltak be a sajtónak, amelyekkel kapcsolatosan jogász végzettségük miatt bizonyosan tudták, hogy ha meg is történtek, büntethetőségük már elévült. Ebből pedig egyértelműen lehet következtetni arra, hogy a közléseiket lejárató célzattal tették, állításaik megalapozottságának alátámasztására.

Az a közlés, mely szerint a mentelmi joga mögé kellett volna bújni, burkolt utalás arra nézve, hogy a bűncselekményt elkövette. A II. rendű alperes azt a látszatot igyekezett kelteni, hogy felelőssé tehető közérdekű adatokkal való visszaélés miatt. Kitért arra is, hogy az alperesek nyilvánvalóan tudomással bírtak arról, hogy ezzel az üggyel az ügyészség foglalkozott és korábban sem látott okot arra, hogy a büntetőeljárást folytasson le. Önmagában az a fejlemény, hogy egy polgári perben közérdekű adat kiadása iránt egy magánszemély pert nyert a Központi Statisztikai Hivatal (KSH) ellen, nyilvánvalóan nem szolgáltatathat alapot büntetőjogi felelősségének megállapítására. Az alperesek nyilvánvalóan tudtak arról, hogy a feljelentés nem lehet megalapozott, ezért az alkalmatlan feljelentés megtételével, a feljelentés jogintézményének jogszerűtlen kihasználására törekedtek. Nyilvánvalóan pontos ismereteik voltak az alperesnek arról, hogy a feljelentésben szereplő nyilatkozatoknak semmifajta hátrányos következménye nem lehet a felperesre nézve.

A nem vagyoni kártérítés összegével kapcsolatosan előadta, hogy számtalan esetben magyarázkodnia kellett politikusként és magánemberként is.

Az I. rendű alperes a kereset elutasítását indítványozta.

Álláspontja szerint a feljelentés megtétele való ténynek minősül, az erről való beszámoló a felperes személyiségi jogát nem sértheti. Az általa tett és a felperes által sérelmezett nyilatkozatok sértő tartalmat nem hordoznak, mert bántó és durva kifejezést nem tartalmaznak. Kifejtette továbbá, hogy a felperes, mint politikai közszereplő tűrni köteles a személyével kapcsolatos véleménynyilvánításokat.

A II. rendű alperes szintén a kereset elutasítását kérte.

Arra hivatkozott, hogy a sajtótájékoztatón egyértelműen közölte, hogy a kérdéses feljelentés ismeretlen tétessel szemben fog megtörténni, ugyanakkor azt is hangsúlyozta, hogy a felperest az ügyben megilleti az ártatlanság vélelme. Olyan határozott tényállítást nem tett, melyben azt állította volna, hogy a felperes bűncselekményt követett el. A hazugságokra épülő politika emblematikus személyiségének nevezni a felperest, nem olyan tartalmú közlés, ami a politikai közbeszéd általános fordulataitól nagymértékben eltérne. A közlés bírálatot és kritikát fejezett ki, annak szóhasználata nem volt olyan, ami a felperesre nézve megalázó, lekicsinylő lett volna, csak a közszereplői tevékenységét jellemezte.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az I. és II. rendű alpereseknek 15 napon belül személyenként 60.000 forint perköltséget.

Felhívta az alperest (helyesen felperest), hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 120.000 forint illetéket.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette az Alkotmány 2. § (1) bekezdését, 7. § (1) bekezdését, 8. § (1) bekezdését, 54. § (1) bekezdését, 59. § (1) bekezdését, 61. § (1), (2) bekezdéseit, az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett Emberi Jogok és Alapvető Szabadságok Védelméről szóló Egyezmény 10. Cikkének 1., 2. pontjait, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75. § (1) bekezdését, 76. §-át, 78. § (1), (2) bekezdéseit, 84. § (1), (2) bekezdéseit, a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 3. § (1), (2), (3), (4), (5) bekezdéseit, 4. § (1) bekezdését, 164. § (1) bekezdését, az Alkotmánybíróság 30/1992. (V. 26.) AB és a 36/1994. (VI. 24.) AB határozatait, továbbá a Legfelsőbb Bíróság PK 12., 14. számú állásfoglalásait.

Azt állapította meg, hogy az I. rendű alperes azért tett feljelentést, mert álláspontja szerint a ...-os választások előtt a kormány rendelkezésére állt egy dokumentum a gazdaság valós állapotáról, ezt azonban a tájékoztatási kötelezettsége ellenére eltitkolta. Döntő jelentőséget tulajdonított annak, hogy az alperesek megítélése szerint más perben az eljáró bíróság jogerősen azt mondta ki, hogy a KSH által addig visszatartott anyagot ki kell adni, mert az nem minősül munkaanyagnak. Az alperesek ebből arra a következtetésre jutottak, hogy korábban a ... Pénzügyminisztérium anyagai sem minősülnek munkaanyagnak.

Tényként állapítható meg a feljelentés szövegéből, hogy az I. rendű alperes feljelentése adatokból levont jogi következtetés és vélemény, amely valótlanosága esetén sem alkalmas a felperes személyhez fűződő jogainak megsértésére. Utalt arra a bírósági gyakorlatra, mely szerint egy hatóság előtti eljárás kezdeményezése önmagában személyiségvédelmi per megindítására nem ad alapot. Arra az álláspontra helyezkedett, hogy a feljelentés, mint tényekből levont következtetés arra irányult, hogy szükséges lefolytatni egy eljárást arra nézve, hogy történt-e jogsértés vagy sem. A feljelentés ténye alapján az alperesek terhére jogsértést nem lehetett megállapítani, mert a feljelentés sértő, valótlan tény a felperes személyére nézve nem tartalmazott.

A felperes sem hivatkozott arra, hogy a feljelentés tényadatai ne felelnének meg a valóságnak. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint kétséget kizáróan megállapítható, hogy a feljelentés nem tekinthető tényközlésnek, a tényekből levont következtetés pedig egyfajta véleménynyilvánításnak minősül, mely nem alkalmas arra, hogy személyiségi jogot sértsen. Kiemelte, hogy nem kaphat teret annak elbírálása a polgári perben, hogy a felperes elkövette-e a feljelentésben szereplő bűncselekményt vagy sem, mert a személyiségi per nem lehet más eljárások árnyékpere. Nem bírálható el ezért a jelen perben az sem, hogy az alperesek követtek-e a felperes sérelmére bűncselekményt.

Annak elbírálása, hogy a feljelentésben meghatározott bűncselekmény elévült-e vagy sem, szintén nem tartozik a jelen per által elbírálható kérdések körébe, mert

ezt a feljelentés alapjául szolgáló büntetőeljárás hivatott tisztázni. Személyiségi jogsértés akkor sem állapítható meg az alperesek terhére, ha esetleg volt ismeretük arról, hogy a feljelentésben szereplő cselekmény már a feljelentés megtételekori időben elévült.

Kitért arra, hogy a felperes és az alperesek közötti vita egyfajta közérdekű adatokra is vonatkozó, egyrészt jogi, másrészt politikai vita. A felperes politikai közszereplőnek minősül, ugyanúgy mint az alperesek. A politikai közbeszédnek már ...-tól kezdődően állandó témája volt a Pénzügyminisztérium adatszolgáltatásának jogszerűsége. Mindezekre tekintettel arra az álláspontra helyezkedett, hogy a felek közti jogi és politikai vita nem alkalmas a személyiségi jogvédelemi igény megalapozására.

Az elsőfokú bíróság kifejtette azt az álláspontját, hogy figyelemmel a közérdekű adatok megismeréséhez fűződő alkotmányos jogra és a véleményszabadság alapjára az I. rendű alperes nem élt vissza jogával akkor, amikor a felperessel szemben feljelentést tett, mert nem vitatott tényekből vont le jogi következtetéseket. Az I. rendű alperes a feljelentésében a felperes személyére nézve sértő, bántó, megalázó, lekicsinylő közlést sem alkalmazott. A felperes nem igazolta a perben, hogy a feljelentés előterjesztésére csak azért került volna sor, hogy az I. rendű alperes a személyét lejárassa. Utalt arra, hogy a felperes közszereplői minősége miatt a véleménynyilvánítást fokozottan köteles tűrni, és ebbe beletartozik a vele ellentétes politikai nézeteket képviselő személyek általi, hatalomgyakorlás körét érintő büntetőfeljelentés megtétele is, mely tevékenységének egyfajta kritikáját is jelenti.

Az alpereseknek lehetett az a véleménye, illetőleg jogi álláspontja, hogy a KSH-val szembeni közérdekű adatok kiadása tekintetében hozott jogerős ítélet összefüggésbe hozható a felperestől korábban kiadni kért adatokkal. Ugyanakkor ez az álláspont minősülhet esetleg tévesnek is. Ezt azonban az elsőfokú bíróság érdemben nem vizsgálhatta.

A konkrét kereseti kérelmek tekintetében az elsőfokú bíróság az I. rendű alperes sajtótájékoztatójával kapcsolatosan arra mutatott rá, hogy az I. rendű alperes nem tett mást, mint ismertette a másnap előterjesztésre kerülő feljelentést. Annak azonban nincs jelentősége, hogy a II. rendű alperes a sajtótájékoztató időpontjában úgy tudta, hogy az I. rendű alperesi feljelentés ismeretlen tettes ellen irányul. Véleménynyilvánításnak minősül az a közlés, melyben az I. rendű alperes úgy nyilatkozik, hogy megítélése szerint a felperes egyértelműen megvalósította a bűncselekményt.

A ... napján elhangzott, II. rendű alperestől származó közlemény teljes mértékben megegyezik a feljelentés tartalmával. Annak nincsen akadálya, hogy a sajtó a büntetőügyről, vagy egyéb más, formális eljárásról beszámoljon. A II. rendű alperes beszámolója pedig a feljelentés adatait híven tükrözte.

A ... honlapján ...-én megjelent hír a politikai közbeszéd egyfajta megnyilvánulása, melynek a felperes személyét érintő részei véleménynek minősülnek.

Ténynek minősült, hogy a korábbi miniszterelnök és a felperes pártjuk frakcióülésén tett megnyilvánulásaiban maguk állították, hogy „hazudtak reggel, éjjel meg este”. Ilyen előzmények után a II. rendű alperes véleményének minősíthető az a közlés, hogy a felperes és a volt miniszterelnök az elmúlt négy év hazugságokra épülő politikájának két emblemikus személyisége. Ez pedig nem áll ellentétben az érintettek megelőző közleményében foglaltakkal. Abban az esetben, ha valaki maga állítja, hogy hazudott, joggal nem kifogásolhatja, hogy hazugnak nevezik, illetve a hazugság emblemikus alakjaként jelölik meg.

Kifejtette továbbá, hogy nem érinti a felperes személyét közvetlenül az a közleményrészlet, mely szerint az „ellenzéki párt arra kéri ...t: ne tegye lehetővé, hogy ... és felperes neve mentelmi jog mögé bújjanak a felelősségre vonás alól”. Önmagában annak közlése, mely szerint az ellenzék azt szeretné, hogy büntető felelősségre vonás ne legyen megakadályozható a mentelmi jog miatt, a felperesre nem sértő tényállítás, és nem tünteti fel a felperest hamis színben.

A kifejtettekre tekintettel az elsőfokú bíróság a felperes keresetét minden szempontból elutasította, ezért a felperes által kért jogkövetkezmények alkalmazására nem volt mód, és az ezzel kapcsolatos bizonyítási eljárást is mellőzte.

A perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, melyben kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, és kötelezze az alpereseket a keresetében foglaltak szerint.

Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság az ítéleti tényállás részévé tett a politikában elterjedt közhelyeket, illetőleg olyan hatósági, bírósági határozatokat, mely ügyekben félként nem vett részt, és ezen határozatok vele szemben kötelezést nem tartalmaznak. Álláspontja szerint az alperesek tudomással bírtak arról, hogy a költségvetési adatok nyilvánosságra hozatalával kapcsolatosan semmilyen jogsértést nem követett el, ezzel összefüggésben sem hatóság, sem bíróság nem marasztalta el, és nem is gyanúsította meg. Az alperesek, mint közéleti kérdésekben jártas személyek kihasználták azt az ismereti többletet, amellyel az átlag újságolvasóval és tv-nézővel szemben rendelkeznek, és ezt arra használták fel, hogy rosszhiszeműen lejárassák.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság ítélete tényállásának nem része a feljelentés tárgyául szolgáló cselekmény elévülési ideje. Helytelenül minősítette az elsőfokú bíróság egyfajta jogi véleménynek a feljelentésben megfogalmazottakat. Amennyiben ez helyes lenne, akkor a jogrendszerből ki kellene vezetni a hamis vád intézményét, mert mindenki sikerrel hivatkozhatna a szabad véleménynyilvánításhoz fűződő jogára egy alaptalan feljelentésben foglaltakkal kapcsolatosan. Megjegyezte, hogy az elsőfokú eljárás során az I. rendű alperes képviselője csak felmutatott egy ügyészégi megszüntető végzést, azonban annak indokai nem voltak megismerhetők. Az elsőfokú bíróság ezt a dokumentumot nem

tette az eljárás részévé, holott ez volt az egyetlen, viszonylag objektívnak minősíthető bizonyítási eszköz. Az elsőfokú bíróságnak tisztáznia kellett volna azt az alapvető kérdést, hogy tettek-e vele szemben feljelentést, vagy sem, mert ilyen körülmények között még az sem volt bizonyítva, hogy indult-e vele szemben bármilyen büntetőügy.

Álláspontja szerint a bűncselekmény elévülési idejének megállapítása az ügy érdemében hozott döntést igényel. Az elévülésre vonatkozó szabályok a bíróság előtt hivatalból ismert körülmények, melyekre nézve külön bizonyítást sem kell felajánlani. Az elsőfokú bíróságnak erre a hivatalból ismert körülményre kellett volna alapítani az ítéletét, mert álláspontja szerint jelentősége van annak, hogy az alperesek feljelentésének benyújtása az elévülési időn túl történt-e. Az elsőfokú bíróságnak arról is tudomással kellett rendelkeznie, hogy az alperesi állítások szerinti cselekmény kizárólag ... előtt történhetett.

Álláspontja szerint az alperesek nem jártak el jóhiszeműen, amikor magasan kvalifikált jogásként feljelentést tettek egy olyan üggyel kapcsolatosan, mellyel összefüggésben egyszer már nem rendelték el nyomozást, másrészt ezt olyan hatóság előtt tették, amely az eljárásra nem is volt illetékes. Az alperesek célja mindezzel az volt, hogy egy politikai show-t csináljanak a feljelentés megtételéből. Téves az a felfogás, hogy a vele ellentétes politikai nézeteket képviselők tevékenységét akár büntetőfeljelentés formájában is kritizálhatják. A sajtó büntetőeljárásokról való tájékoztatási lehetősége nem azonos azzal, hogy feljelentés formájában bármit meg lehessen tenni. A rosszhiszeműen, joggal visszaélve előterjesztett feljelentés alkalmas arra, hogy az igazságszolgáltatásba vetett bizalmat károsítsa.

Az alperesek azt a valós ténytet, hogy feljelentést tesznek vele szemben, abban a hamis színben tüntették fel, hogy a feljelentés ellene irányul, és az abban foglaltakat elkövette, és az elítélése várható. Az I. rendű alperes részéről elhangzott az, hogy név szerinti feljelentést tettek. Az ismertté vált feljelentés szövege azonban a hétköznapi feljelentés formájától jelentős mértékben eltér, még azt is nehéz megállapítani, hogy egyáltalán ki ellen tett feljelentést a feljelentő. Annak eldöntése, hogy a feljelentés név szerinti, vagy ismeretlen tettes ellen történt, lehetséges lett volna az eljárást megszüntető ügyészégi végzés teljes szövegének peranyag részévé tételével. Tekintettel arra, hogy ilyen megszüntető végzést nem kapott, valószínűsíthető, hogy az eljárás vele szemben soha nem volt folyamatban. Az I. rendű alperes azon állítása, hogy valamely bűncselekmény miatt ellene név szerinti feljelentést tett, valótlan állítás, és ez kiemelten alkalmas becsületének csorbítására és személyiségi joga megsértésére.

Álláspontja szerint különös jelentősége van annak, hogy ha az alpereseknek nem is, de a környezetben dolgozóknak mindenképpen tudomással kellett bírniuk arról, hogy a feljelentés eleve elutasításra van ítéelve. Erre utal az is, hogy nem merték a feljelentést név szerint megtenni.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

Álláspontja szerint a jelen perben az volt az alapvető kérdés, hogy a feljelentés megtételével és az azt követő sajtótájékoztatón az általa elmondottakkal

megsértette-e a felperes személyiségi jogait. A feljelentés megtétele azonban, figyelemmel az állandó bírói gyakorlatra, önmagában nem ad alapot személyiségi jogvédelemre.

A jelen esetben a felperes a feljelentés alapjául szolgáló tényállítást nem vitatta, ezért a hamis vád alkalmazhatósága fel sem merülhet. Téves ezért a felperes azon okfejtése, hogy a hamis vád jogintézménye értelmét veszíteni a jogrendszer egészében, ha a bíróság a feljelentést egyfajta jogi véleménynek fogadná el. A Btk. kommentár is rámutat arra, hogy hamis vád nem valósul meg akkor, ha a feljelentő csak a véleményét közli a hatósággal.

Tévesen hivatkozott a felperes arra, hogy a feljelentés azt jelenti, hogy valakik valahol olyan magatartást tanúsítanak, mely valamely Btk-ban foglalt tényállást kimeríti. A feljelentés ugyanis egy jogi állásfoglalásnak, illetőleg indítványnak tekinthető, mely a nyomozó hatóság vizsgálatára szorul olyan tekintetben, hogy a feljelentésben foglalt cselekmény bűncselekmény-e és ha igen, azt ki követte el.

Álláspontja szerint kizárólag a jogi véleményét közölte a felperes magatartásával kapcsolatosan, márpedig a véleménynyilvánítás személyiségi jogsértést nem valósíthat meg.

A II. rendű alperes szintén az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

Az eljárás során előadottakat fenntartva kiemelte, hogy valótlán tény a felperessel kapcsolatosan nem közölt, kizárólag véleménynyilvánító közléseket tett.

A fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltakkal teljes egészében egyetértett, ezért határozatát a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság az alkalmazott jogszabályokat teljes körűen ismertette, ezért azokra a másodfokú bíróság csak visszautal az alábbiak kiemelésével.

A Ptk. 75. § (1) bekezdése szerint, a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. E jogok a törvény védelme alatt állnak.

A Ptk. 78. § (1) bekezdése szerint, személyhez fűződő jogok védelme kiterjed a jóhírnév védelmére is.

A (2) bekezdés úgy rendelkezik, hogy a jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlán tényt állít, híresztel, vagy való tényt hamis színben tüntet fel.

Elsődlegesen arra mutat rá a másodfokú bíróság a felperes fellebbezésében foglaltakkal kapcsolatosan, hogy az eljárás során egyértelműen tisztázott volt, hogy a felperessel szemben tett az I. rendű alperes feljelentést. A feljelentés elutasítására, illetőleg a büntetőeljárással kapcsolatos egyéb határozat csatolására valóban nem került sor, ugyanakkor az elsőfokú bíróság a 14. sorszámú jegyzőkönyvének 4. oldalán rögzítette az I. rendű alperes által felmutatott feljelentést elutasító határozat ellen benyújtott panasz elutasításával kapcsolatos

határozatot, melynek fejrészét, illetőleg indokolásának első részét rögzítette. Ezekből egyértelműen lehetett következtetni arra, hogy a feljelentés a felperessel szemben is történt, és a feljelentést közérdekű adattal visszaélés vétsége miatt tette az I. rendű alperes.

Erre tekintettel egyértelműen megállapítható az eljárás adataiból, hogy az I. rendű alperes nem csak nyilatkozott a feljelentés benyújtásával kapcsolatosan, hanem azt ténylegesen meg is tette és azzal a nyomozó hatóság érdemben foglalkozott. Erre tekintettel a másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróság azon álláspontját, hogy mind az I., mind a II. rendű alperesek a feljelentés tényéről és az abban foglaltakról beszámolhattak, függetlenül attól, hogy azt a felperessel szembeni név szerinti, vagy ismeretlen tétessel szemben tett feljelentésként jelölték-e meg nyilatkozataikban. Helyesen hivatkoztak az alperesek a védekezésükben arra, és az elsőfokú bíróság is helytállóan foglalt állást ítéletében, hogy egységes a joggyakorlat abban, miszerint a büntetőeljárás eseményeiről - beleértve az annak alapjául szolgáló feljelentést és tartalmát - tájékoztatás nyújtható. A PK 14. számú állásfoglalást a gyakorlat kiterjesztette a hivatalos eljárások egészére, ezért a büntetőeljárás megindításának alapját képező feljelentésről is szabadon beszámolhat a sajtó, és ez a jogosultság a feljelentés betérjesztőjét és más személyt is megilleti, ha feljelentés tartalmát nyilatkozatuk megfelelően tükrözi. Mivel a tájékoztatási lehetőség szabad, nem vizsgálható az, hogy a feljelentőnek, illetőleg a feljelentésről nyilatkozó személynek milyen a tudati viszonyulása a feljelentés alaposságához.

Az I. és II. rendű alperesek a feljelentéssel összefüggésben tett nyilatkozataik során nem tettek olyan, a felperes által sérelmezett közléseket, melyek indokolatlanul bántóak, sértőek lettek volna a felperesre nézve, kizárólag egy jogi álláspontot közöltek azzal összefüggésben, hogy álláspontjuk szerint a felperes magatartása bizonyos büntetőtörvényi tényállásnak megfeleltethető. Ebből a szempontból nincs jelentősége annak, hogy a nyomozó hatóság egy korábbi időpontban, esetlegesen hasonló ténybeli alap mellett a magatartást nem ítélte olyannak, amely miatt nyomozást kellene indítani. Egy újabban megismert körülmény kellő indítatást jelenthet a feljelentő számára egy ismételt bejelentés megtételére, és a nyomozó hatóság korábbi vélekedése nem minősíti az ismételt feljelentést jogszerűtlenné. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság jogszerűen járt el, amikor mellőzte azon körülmény vizsgálatát, hogy a felperes bármely magatartása egy büntetőtörvényi tényállásnak megfeleltethető-e, ezért szükségtelen volt az elévülés kérdésében való állásfoglalása is. Helyesen utalt az elsőfokú bíróság arra, hogy ez kizárólag a büntetőeljárás részét képezheti, annak érdekében, hogy ebből az eljáró hatóság a büntethetőség tényére következtetést tudjon levonni.

Nem találta alaposnak a másodfokú bíróság a felperes azon állítását sem, hogy az alperesi magatartások a tudatos lejárátását célozták volna. A feljelentés megtétele és az arról való beszámolók egy bizonyos politikai és jogi környezetben történtek, melyek alapján a feljelentő úgy ítélte meg, hogy a felperessel szemben feljelentés

tehető. Ez azonban nem minősíthető egyértelmű lejáratási célzatnak, és nem alapozhatja meg az alperesek személyhez fűződő jogsértés miatti felelősségét.

A másodfokú bíróság szerint is véleménynyilvánításnak minősült a II. rendű alperes részéről annak közlése, mely szerint a felperes a hazugságokra épülő politika emblematisztikus alakja. Ez olyan, felperesre vonatkoztatott bírálata, amely tartalmánál és szóhasználatánál fogva egyáltalában nem mutat túl a hétköznapi politikai élet szereplőinek egymás tevékenységével kapcsolatos kritikus hangvételű nyilatkozatain, ezért ezt a felperes, mint politikai közszereplő maga sem kifogásolhatta alappal.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét helybenhagyta, annak helytálló indokolására kiterjedően.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a felperes köteles viselni az alperesek másodfokú perkölségét a Pp. 239. §-ának utaló szabálya és a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint. A másodfokú perkölség az alperesi jogi képviselők 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján megállapított ügyvédi munkadíja.

Köteles továbbá viselni a felperes a le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint.

Budapest, 2012. június 21.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

. Kisbán Tamás s.k.. Győriné dr. Maurer Amália s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelélül:
tiszttviselő